

[Arne Melchior]

stræbte sig på etablering af en aftale med Christianias beboere, men hvordan det ikke kunne lade sig gøre, og derfor måtte dette forsøg opgives. Regeringen har altså forsøgt at efterkomme Folketingets pålæg, og det er ikke lykkedes, og det kan de nuværende ministre sandelig ikke lastes for.

Jeg vil gerne benytte lejligheden til at grave en lille smule dybere, og som udgangspunkt tager jeg en ledende artikel fra bagsiden af avisen Information fra i går. Der bringer man nogle forskellige mere eller mindre rigtige citater af, hvad der skete på CD's landsmøde i den forgangne weekend, og så mander lederskribenten sig op til at skrive følgende:

»Ikke at CD på dette sted skal kaldes en bande kommende nazister. Det ville være letfærdig omgang med historien . . .« Så er det, man får lyst til at sige: Åh jeg takker. . . Men derfor kan partiet godt trække på nogle af de samme socialpsykologiske mekanismer, der muliggjorde nazismen.«

Hvad behager? Det er i bedste fald en elegant måde at omgå injurielovgivningen på. Men så kommer problemet, som har med denne debat at gøre – jeg citerer altså videre:

». . . Mere orden! skriger de, der ikke kan udholde kaos. Her er«, skriver lederskribenten, »kulturkampens grundlæggende tema i dag, ofte på tværs af traditionelle politiske skillelinjer: Kan vi klare den portion kaos, der skal til, for at vores demokratiske frihedstraditioner kan overleve?«

Christiania er kaos, og vi skal selvfølgelig kunne klare en vis portion kaos, men at en regering, et Folketing, og regeringens instrument, ordensmagten, bare lader kaos glide derudad og fortsætte år efter år, ja, årti efter årti, kan vel aldrig være tanken. Det kan vel aldrig være tanken, at det skal være nødvendigt for, at vor demokratiske frihedstradition skal kunne overleve. Man skal såmænd ikke være bange for, at forsøgene på at skabe kaos nogen sinde skal ophøre, eller at mængden af dette kaos skal blive for lidt. Men man skal ikke undskylde en ansamling, en næsten industriel organisering af kaotiske tilstande, med, at der også findes ulovligheder og kaosmomenter andre steder.

Men som sagt i indledningen, et flertal er et flertal. Flertallet vil sætte sig igennem, vi andre, forespørgerne, regeringspartierne kan så knytte hånden i lommen og ærgre sig over, at det

skal fortsætte, at det på ny skal legitimeres. Hvad kan vi gøre? Hvad kan vi håbe på? Jeg nærer det håb, at der i Socialdemokratiet, også ind i SF og Det Radikale Venstre, vil være opinioner, partiforeninger, medlemmer, grupper, som vil lade deres ledelser og repræsentanter herinde vide, at de ønsker det anderledes. Vi ser det ske på forskellige områder. Der sker ændringer i løbet af et år eller to med hensyn til f.eks. reklame i nærradioerne, for at tage et eksempel. Der sker et og andet på områder, hvis befolkningen sætter sig i gang.

Derfor skal der fra min side lyde denne opfordring til medlemmer af de partier, der i dag stemmer for, at Christiania bare skal fortsætte, for det er jo det, det går ud på: at de skal rejse virkelige storme imod deres repræsentanter herinde, således at vi næste gang, vi debatterer Christiania, kan komme til et andet resultat.

(Kort bemærkning).

Dohrmann (FP):

Jeg tror, hr. Arne Melchior og jeg er enige om, at der er faldet mange bemærkninger under denne debat, som ikke har ret meget med sagen at gøre.

Hvad vi derimod sikkert ikke er enige om, er, at det mest usaglige indlæg, der er kommet her i eftermiddag, faktisk kom just nu fra hr. Arne Melchior. For hvad var det, hr. Arne Melchior indledte med at sige? Han bebrejdede Fremskridtspartiet, at de har rejst forespørgselsdebatten, fordi det vil cementere Christiania og alt dens uvæsen derude, selv om det ikke var det ordvalg, hr. Arne Melchior anvendte.

Det er jo så usagligt, som noget kan være. Det svarer nøjagtigt til, at CD – nu skal jeg måske i parentes bemærke, at det er også længe siden, vi har hørt om deres mærkesager bilerne og parcelhusejerne – ikke måtte tale om dem her i folketingssalen. Det ville skade sagen, og det er, hvad CD siger det vil. Når Fremskridtspartiet rejser en debat om nogle ting, vi er utilfreds med og vil have ændret, så har man en eneste ting at gøre, og det er at rejse det i folketingssalen, hvor beslutningerne skal træffes. Det er man da nærmest forpligtet til i særdeleshed efter et nyvalg. Men jeg kan forstå, at hr. Arne Melchior mener, at de ting, man vil have ændret, skal man gemme langt, langt væk og slet ikke tale om, og så skal man ellers bare lade tingene køre, for det er jo reelt det, der sker, og-